

ÚTMUTATÓ A HOLNAPHOZ

A nagy és elrettentő
statisztikai adatok
eget karcoló hegyekként,
majd meredek lejtőkként
állnak előttünk.
Nem szabadna félnetek.
Minden, ami felfelé tart,
– ahogy mi is mindannyian –,
lefelé is megy.

Mondják, hogy
a következő évszázadokban,
ha még él ember,
békében sétálhat hegyeken-völgyeken,
megtisztult patakok vizében,
virágoktól elvadult legelőkön.
Ha sikerül
megmászni a hegycsúcsokat.

Addig is egy szelíd tanács
még holnapra nektek, gyermekeim,
nektek és gyermekeiteknek:

tanuljátok meg a virágokat.
Gyönyörködjétek a százszorszépekben,
boglárkákban és a lágy szárú májvirágokban.
Ismerjétek meg az erdők-mezők ízét.
A mezei katáng, a mályva, a napraforgó,
a Boldogasszony papucsá használát.
Kóstoljátok és kóstoltassátok meg a vidám bogyókat,
ne tévesszék össze a magyalt az áfonyával,
és az aromásakat: a rozsmaringot, az oregánót.

Rejtsetek zsebeikbe borsmentát,
hogy iskolába menet,
ha zsebre vágják a kezüket, illatos legyen.

Adjuk vissza nekik a mezőket és az erdőket,
engedjük be őket a patakba,
vezessük őket felfelé a folyón,
fel a forrásig, játsszanak kővel, fával,
kergetőzzenek halakkal, madarakkal.
Örüljete, ahogy megtanulják szeretni azt, ahol élnek,
az erős gyökereket, a kemény törzseket,
az ágakat és a leveleket,
a csendes, gyönyörű virágokat.

A NYELV ÚJJÁÉLESZTÉSE

mesélni szeretnék a fiamnak
hogy milyen volt az erdő
ahová gyerekként
gombászni jártunk
de előbb
új szavakat kell tanítanom neki
hogy megértse

NEM KÖLTÖZNEK BE AZ ÚJ LAKÁSOKBA

ha majd a kisfiam megkérdi hová lettek
az őzek amelyeket rendre látni lehetett
valahányszor felsétáltunk a faluszéli
dombra amely mögött gyönyörű erdők
óvják szigorú katonás sorban a határaikat
nos azt a tisztást az őzekét a domb alatt

most kotrógépek és narancssárga ruhás
munkások őrzik mint hiénák az otthagyt
tetemet a zöld lankás táj gyomra feltépve
kifordítva gőzölög és autósámra hordják el
belsősegeit

majd elmondom neki hogy egykor itt is
erdő volt nem csak lecsupasztott fák
melyek recsegve törnek szilánkokra
és az őzek is itt pihentek ettek kergetőztek
vagy csak napoztak de el kellett menniük
mert nem akartak benzinkúton tömbházak
között vagy éppen egy üzlet előtt az aszfaltúton
pihenni

a fiam majd annyit fog mondani bánatos
barna szemmel hogy apa ez nagyon
szomorú és az ég ez a nagy gyűrött
lepedő lesz csak a tanúja de jelentéktelen
már-már gyári hullámozása nem tiltakozik
nem fogja megkérdezni hogy
miért pont ide az őzek dombja alá építettek
és a keserű beletörődés mint egy gyógyszer
amit beleerőltettek hogy neki jobb legyen
beleivódik én leszek az aki letarol egy
szép vad szabadon burjánzó helyet benne
hogy majd valami más beférkőzhessen

ÉGI AGGODALOM

te is láthattad már azon ritka hajnalhasadások egyikét,
amikor a nap még sehol, de a fény már kúszik be
az alacsony fekvésű felhők alatt, és beragyog mindent,

de mindennek csak a keleti oldalát, a szél sípjait,
a hóba rekedt kukoricaszárákat, a sorsukra hagyott
kerítécölöpöket, a még mindig kitartó telefonpóznákat.

nincs félhomály, csak arany, és a fekete árnyak, melyek
visszanyújtóznak az éjszakába, ami még maradt belőle.
tíz körömmel kapaszkodik, aztán a fény határozott mozdulattal

felhasítja az ég fátylát, mint amikor a gyerekszobából
sírás hallatszik, és aggódva beszaladsz, felkapcsolod
a villanyt, hogy megnézd, mi történt, jól vannak-e?